

רע"פ 7592/14 - אושרי שמעוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7592/14 - א'

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: אושרי שמעוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 29.9.2014 בעפ"ג 17590-04-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' רומנוב, ד' מינץ וא' נחליאלי-חיאט; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד ולדימיר פוסטרנק

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים א' רומנוב, ד' מינץ וא' נחליאלי-חיאט) בעפ"ג 17590-04-14 מיום 29.9.2014, במסגרתו התקבל באופן חלקי ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ) בת"פ 5866-06-10 מיום 23.03.2014, והופחת עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש משבעה חודשים לחמישה, בעוד שארבעת חודשי המאסר על תנאי והפיצוי למתלונן בסך של 6,000 ש"ח נותרו על כנם.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה חמורה בצוותא, לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדת כתב האישום המתוקן, ביום 1.2.2008 בשעות הלילה המאוחרות במועדון בירושלים, תקף המבקש, יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה, את המתלונן שלא כדין וללא הסכמתו וגרם לו חבלה של ממש. המבקש והאדם האחר דחפו את המתלונן בשירותים של המועדון והמבקש הכה את המתלונן בראשו וגרם לו חבלה. הם המשיכו לדחוף ולהכות באגרופים את המתלונן עת הוא ניסה לצאת ממתחם השירותים. במהלך התקיפה, אחד הנוכחים במקום, שזהותו גם כן אינה ידועה, זרק לעבר המתלונן בקבוק זכוכית אשר פגע בראשו וגרם לו לחתך ולדימום אשר הצריך תפריים.

3. ביום 9.10.2013 הורשע המבקש, על סמך הודאתו, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן. בהמשך לכך, ובהתאם להסדר הטיעון, התבקש תסקיר שירות המבחן וכן חוות דעת הממונה על עבודות השירות. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, ולאחר שהתקבלו חוות דעת הממונה על עבודות השירות ותסקיר שירות המבחן הממליץ להימנע מעונש מאסר, בית משפט השלום גזר על המבקש עונש של 7 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירת אלימות בתוך שלוש שנים מיום שחרורו, ופיצוי למתלונן בסך של 6,000 ₪. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי וטען כי בית משפט השלום החמיר עמו יתר על המידה בשולחו למאסר בפועל. המבקש עתר להקלה בעונשו כך שיוטל עליו עונש של שירות לתועלת הציבור או לחלופין עונש מאסר לתקופה קצרה שירוצה בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו, והפחית את עונש המאסר בפועל משבעה חודשים לחמישה. בית המשפט המחוזי שקל לחומרה את אופן ביצוע המעשה – תקיפה בלתי מוסברת שנעברה במקום בילוי ציבורי, את עברו הפלילי של המבקש, ובמידה מסוימת גם את עצם הגשת כתב אישום נוסף נגד המערער במקרה אחר לאחר האירוע נשוא ההליך הנוכחי. לעומת זאת, בית המשפט המחוזי שקל לקולה את העובדה כי מאז ביצוע העבירה חלפו לא מעט שנים, וכי חלוף הזמן לא היה בעיקרו בעטיו של המבקש. בית המשפט המחוזי הכיר כי בית משפט השלום נתן לעובדה זו משקל מסוים בגזר דינו, אולם בית המשפט המחוזי סבר כי ראוי היה לתת לה משקל גדול יותר. משכך, הופחת עונש המאסר בפועל לחמישה חודשים, בעוד יתר חלקי גזר הדין נותרו על כנם.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשה שלפניי, מבקש המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות כי המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. בבקשתו, המבקש סבור כי שליחתו למאסר בפועל לא זו בלבד שלא תביא כל תועלת אלא תגרום לעיוות דין ותרוקן מתוכן את כברת הדרך שעבר בהליך השיקומי אשר גרם לחזרתו לדרך הישר, כעולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו, לרבות גמילה מסמים וזניחת עולם הפשע. לטענתו, הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שהאירוע בגינו עליו לרצות עונש מאסר בפועל התרחש לפני תקופה של כ-7 שנים, במהלכה שינה את אורח חייו מקצה לקצה, הקים משפחה, הקים עסק עצמאי, ומתנהל כיום כאדם רגיל מן השורה. לשיטתו, עניינה של בקשה זו חורג מעניינו הפרטי, במובן זה שהיא נסובה על הצורך להתוות מסגרת ברורה להפעלת סמכות בית המשפט על פי הוראות סעיף 51ב לחוק העונשין. לגישתו, מסגרת זו תיצור וודאות ותימנע חוסר שוויון ועיוות דין. על כן, הוא מבקש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את הערעור לגופו, ולהקל בעונש באופן שעונש המאסר שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי יבוצע בעבודות שירות.

דין והכרעה

5. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפנינו, אינני סבור כי בקשת רשות הערעור מעוררת שאלה משפטיות עקרונית שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, וכי העילה עליה הצביע המבקש אכן מצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

6. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. על אף טענותיו, המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתו עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. יתרה מכך, טענותיו של המבקש נוגעות לחומרת העונש. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997)); בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. סטייה כאמור לא נטענה ולא הוכחה על ידי המבקש, ומעיון בפסיקה הקיימת במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1998)). יתרה מזאת, בית המשפט המחוזי כבר הקל בעונשו של המבקש ואינני מוצא טעם מיוחד להקלה נוספת. זאת ועוד, למבקש עבר פלילי כבד, עם שלל הרשעות בעבירות שונות, וככל הנראה, היתה לו הסתבכות נוספת עם החוק מאז האירוע. משכך, אינני רואה מקום להקל עמו. על הענישה במקרה של עברייני סדרתי להיות משמעותית. קל וחומר כאשר מדובר בעבירה חמורה בנסיבותיה, כמו במקרה שלפנינו. לסיום, אציין גם כי אני מקבל את הקביעה העובדתית של בית משפט השלום לפיה המבקש תיאר בפני שירות המבחן את האירוע באופן שעשה לעצמו "הנחות" משמעותיות ונראה כי החרטה ונטילת האחריות שלו הם מן השפה ולחוץ. לפיכך, לתסקיר שירות המבחן בעניינו יש משקל נמוך, ואין בו כדי לשנות מהשתת עונש המאסר בפועל. על כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית, ומשכך מתייתרת ההחלטה בבקשה לעיכוב ביצוע. המבקש יתייצב לריצוי מאסר בבית הסוהר "ניצן" ביום 1.12.2014 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות והחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, י"ח בחשוון התשע"ה (11.11.2014).

ש ו פ ט